

«[...] Ο ξουρισμένος ήταν κιόλας ογδόντα χρονών. Τάκατα, τούκατα, τάκατα, τούκατα, έσερνε τα θήματά του στο ξύλινο πάτωμα. Τάκατα, τούκατα, τάκατα, τούκατα, και κάτι έλεγε, μα δεν έβρισκα. Άνοιξα την ξύλινη πόρτα. Είχε αναμμένο το τζάκι. Πήρε με την πεμπίδα κάρβουνα και τα 'βαλε στο μαγκάλι. Τα ανακάτευε με την πεμπίδα. Γυρνούσε γύρω γύρω από το μαγκάλι και μπερδεμένα λόγια ακούγονταν:

"Θέλω να παντρευτώ, θέλω να παντρευτώ, θέλω να παντρευτώ, θα παντρευτώ, θα παντρευτώ, θα παντρευτώ, τώρα θα παντρευτώ, τώρα θα παντρευτώ, τώρα θα παντρευτώ",

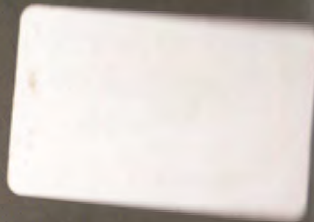
Και όλο γυρνούσε γύρω από το μαγκάλι.

"Τώρα στα ογδόντα σκατά θα παντρευτείς", του είπα.

Ο ξουρισμένος έπαιρνε τις τελευταίες ανάσες του. Το ημίτι τον βρήκαν τεντωμένο και απάντρευτο».

θεματικός
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

θ

ΑΣΤΕΡΗΣ Ν. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

Η ΚΛΕΨΙΑ (διηγήματα)

ΑΣΤΕΡΗΣ Ν. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

Η ΚΛΕΨΙΑ

(διηγήματα)

θεματικός
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Το 'βαλεις το παιδί να φάει;».

«Αύριο είναι τς Παναγούδας».

«Βράσε γάλα, έχουμε ξένο».

Έβρασε γάλα, μου 'δωσε και ψωμί και έφαγα σα βασιλιάς.
Άσκημα χρόνια. Να μη τα δει κανένας. Τα σκέφτομαι και δα-
κρύζω.

Το πρωί με ξεπροβόδισε και μ' έβαλε τυρί και μυζήθρα για
το ταξίδι. Τα φύλαξα για τη μάνα μου και τ' αδέλφια μου. Από
μένα περίμεναν.

Το μόνον της ζωής του

στον Τίτο Πατρίκιο

Ψοφόκρυο, παραμονές Χριστούγεννα. Πουλήσαμε τις ψάθες
αλλά μας βράδιασε. Το βράδυ μας φιλοξένησαν. Τότες δεν ξέ-
μενες. Μας δώσαν και μια γάτα. Θα την κουβαλούσαμε στο
χωριό. Τη χώσαμε σ' ένα τσουβάλι, πανωσάμαρα.

Από βραδύς χιονιάς. Το πρωί έπιανε γόνατο. Ξεκινήσαμε. Ο
αδελφός μου άνοιγε δρόμο. Το χιόνι έμπαινε στις γαλότητες.
Πάγωσα. Ένα χιόνι ψιλό. Φλόγωνε τα πόδια, τίποτε δεν κατα-
λάβαινα.

Δε μας έφτανε ο βρομόκαιρος, έπεσε κι η γαϊδούρα σε
γκιόλα*. Παράνυχτα με νερό και χιόνι, όλη ίσιωμα. Στον Νικόλα,
τον αδελφό μου, δεν έσπασε ο πάγος. Στο ζωντανό δεν άντεξε.
Έπεσε μέσα η γαϊδούρα. Φώναζε κι η γάτα στο τσουβάλι. Χώθηκε
στην γκιόλα ο Νικόλας, να τη βγάλει. Μουσκίδι. Η γαϊδούρα είχε
τρίχες στην κοιλιά, έγιναν κρουσταλήθρες. Στις γαλότητες νερά.

«Νικολλάκη, περπάτα λίγο να ζεσταθείς», του είπα.

Από το κρύο φεύγανε σαγόνια. Η γάτα αγρίεψε. Πηδούσε στο
τσουβάλι. Ένα τσουβάλι με μια γάτα. Μια γάτα σ' ένα τσουβάλι
να χορεύει ζιγκ ζαγκ στο χιόνι.

* Γκιόλα: βόθωμα, μεγάλη λακούβα στο δρόμο που γέμισε με βρό-
χινο νερό.

Η γαϊδουρίτσα έφυγε μπροστά. Ο αδελφός μου έτρεμε.
«Περπάτα», του είπα, «να ζεσταθείς». Πήγε να κάνει βήμα.
Έπεσε στο κυπαρίσσι. Τα μάτια του έκλειναν. Κούναγα, κού-
ναγα, λέξη δεν έβγαζε. Η γαϊδουρίτσα ξεμάκρυνε. Κι η ζωή του.
Ήταν το πρώτο μας ταξίδι. Για κείνον όμως, ήταν *το μόνον της*
ζωής του.

Ο Φώτης

Δεν είχαμε στον ήλιο μοίρα. Ο μπαμπάς μου φτωχός κι η μάνα
μου η κυρα-Μηθιούμαινα κι αυτή το ίδιο. Με τ' αδέλφια μου τον
Κώτσο και το θανάση ζούσαμε δύσκολα. Τα προβατάκια που εί-
χαμε δεν μας έφταναν. Ίσα ίσα ήταν για να δουλεύουμε και να
ξεχνούμε τη δυστυχιά μας. Η κλεψιά σύννεφο. Κλέβαμε για επι-
βίωση. Αλλά και για αναγνώριση. Δεν γινόσουν άνδρας αν δεν
είχες κάνει την πρώτη κλεψιά. Έστω και μια κότα.

Με λένε Φώτη και γεννήθηκα το 1901 στο Μεταξά Σερβίων.
Σχολείο πήγα κάνα δυο τάξεις δημοτικού. Λίγα κολλητογράμ-
ματα, μα ήξερα να γράφω. Δούλευα από δω κι από κει. Βοη-
θούσα τους γονείς μου. Ός τα δεκατέσσερα έκανα τσομπανάκι.
Ακολουθούσα αυτό που κάναν τ' αδέλφια μου. Κι αυτοί τσο-
μπάνηδες και αγρότες ήταν. Τ' αδέλφια μου ήταν υποταγμένα
και ήσυχια, μα εμένα μ' έκαιγε μια φλόγα. Έβλεπα τους άλλους
να είναι με το έχει τους και φούντωνε. Γιατί αυτοί και όχι εγώ;
Κι όσο έβλεπα τ' αδέλφια μου να κάθονται ήσυχια, τόσο αυτή η
φλόγα φούντωνε. Έκλεψα για πρώτη φορά. Έγινε άνδρας κι
εγώ. Έτσι ψήλωσα και ίσως να με κοίταζε η Βαγγελιώ.

Η Βαγγελιώ ήταν αρχοντοπούλα, πού να κοιτάξει εμένα; Λίγα
ζα, λίγα χωραφάκια και κουρέλια στο κορμί. Αυτή κοίταζε τ' αρ-